

NOVINY JSOU PRO KAŽDÉHO

ZUZANA
OLEXOVÁ

ILUSTROVALA: VERONIKA OLEXOVÁ

Zuzana Olexová

NOVINY JSOU PRO
KAŽDÉHO

NOVINY JSOU PRO KAŽDÉHO

Je krásný slunečný den a Zajíc pečlivě zalévá mrkev na zahrádce. Najednou se za plotem objeví Liška. Vyndá z tašky parádní a moderní fotoaparát.

„Úsměv, prosím,“ řekne a vyfotí překvapeného Zajíce.

„Dobrý den,“ pozdraví ji zdvořile Zajíc.

„I vám přeji krásný den, pane Zajíci, mohu dál?“ zeptá se Liška.

„Prosím, pojďte,“ odpoví jí Zajíc a upraví strašákovi klobouk.

Zajíc a Liška nejsou zrovna nejlepší kamarádi, o to více malého skokana nečekaná návštěva překvapí. Když Liška vidí, že je Zajíček jakýsi nesvůj, rozhodne se ihned vysvětlit důvod své návštěvy.

„Přišla jsem s vámi udělat rozhovor do novin: Vítejte v lese.“

„Vítejte v lese i vy, paní Liško.“

„Vy mi nerozumíte, pane Zajíci. Naše noviny se jmenují: Vítejte v lese,“ vysvětluje Liška nedorozumění.

„Ach tak,“ pochopí Zajíc, avšak diví se takovému zájmu o svou osobu. Vůbec Lišce nevěří. Posadí se na lavičku před chaloupku, obezřetně zastříhá ušima. Liška si přisedne vedle něho. Vyndá z tašky zápisník a tužku.

„A nezaprší,“ začne rozhovor Liška.

„Musí se zalévat,“ odpoví jí Zajíc.

Zalévá se – píše si poznámky Liška.

„O čem to píšete?“ vyzvídá Zajíc.

„O všem, co by mohlo zajímat naše čtenáře. Nyní se snažím napsat článek na téma zelenina.“

„Ale vy zeleninu nerada.“

„Nerada,“ přikývne Liška a vycení na Zajíce zuby.

Zajíc nasucho polkne a posune se od ní dál. Liška se k němu přisune blíž a začne vysvětlovat.

„Máme různé čtenáře, a tak musíme psát o všem. Naše noviny jsou pro každého.“

Založení lesních novin je výborný nápad, pomyslí si Zajíc. Zvírátkům v lese skutečně chyběly čerstvé zprávy. Mohl by čtenářům popsat, jak správně pěstovat zeleninu.

Ale ať se snaží, jak chce, tak se nedokáže dostatečně uvolnit, když na něj Liška neustále cení zuby.

„Nezaprší a nezaprší, ale kdyby pršelo silně, zcela by to zničilo úrodu pšenice,“ mudruje Liška. Všimla si, že rozhovor jaksi vážne.

„Pšenice je sklizena,“ odpoví Zajíc.

„Pšenice je sklizena,“ píše si Liška poznámky.

„Já nepěstuji pšenici.“

„Vy nerad pšenici?“

„Ne, já mám rád mrkev, mám jí plnou zahrádku.“

„A co ptáci, ti mají také rádi mrkev?“ zajímá se Liška.

„Ne, ptáci nemají rádi mrkev.“

„Co strašák?“

„No dovolte, paní Liško,“ urazí se Zajíc.

„Myslím ten na zahradě. K čemu vám je?“

„Aha, toho tu mám na okrasu.“

Strašák na okrasu, zapíše si Liška do notesu.

„A pomáhá to?“

„Ano, každý obdivuje moji krásnou zahrádku.“

„Vskutku překrásná,“ přitakává Liška.

„Nikdy jsem o žádných novinách neslyšel,“ řekne Zajíc a odsune se od Lišky dál.

Liška se k němu přisune blíž a vysvětluje.

„To protože naše noviny vznikly nedávno. Založila je paní Sova. Stále hledá nové posily do našeho týmu. Zatím pro noviny pracujeme jen já a slečna Zmije.“

„A s kým dělá rozhovor Zmije?“ vyzvídá Zajíček.

„Odplazila se na statek za farmářem.“

„Ale to je nebezpečné,“ stáhne Zajíc vystrašeně uši.

„My novináři často riskujeme, abychom získali zajímavý článek,“ vychloubá se Liška nebojácností.

„Jaká je odměna?“ zeptá se Zajíc.

„Tři oříšky za článek.“

„A lískové?“

„Hm, lískové,“ odpoví Liška.

Zajíc se odmlčí, zastříhá ušima, posune se dál od Lišky, teď už sedí úplně na kraji lavičky. Liška není spokojená, nepodařilo se jí napsat článek tak, jak si představovala. Zajíc byl jakýsi nervózní, neustále se ošíval, ušima stříhal a odsouval se od Lišky, jako by ho chtěla kousnout. Ale ona nechtěla nic jiného, jen napsat článek o zelenině, jak je zdravá a jak se pěstuje. Jenže nebyla by to Liška Mazaná, pokud by cestu za les vážila zbytečně. Podá Zajíci lístek z dubu.

„Co to je?“ zeptá se překvapený Zajíc.

„Tomu se říká vizitka, na ní je napsané moje jméno a adresa lesních novin. Pokud by se vám podařilo něco napsat, můžete za mnou přijít do kanceláře. Stále hledáme další zvířátka do našeho týmu.“

Zajíc si vezme vizitku a zamyslí se. Tři lískové oříšky, to je docela hezká odměna za práci. Takový Veverčák by mu za ně určitě pomohl na zahrádce. Rozloučí se s Liškou a vyprovodí ji k plotu. Pak si skočí do chalupy pro tužku a sešit. Rozhodl se, že zkusí něco napsat. Jenže o čem psát, přemýšlí Zajíc. Rozhlédne se po zahrádce, podívá se na strašáka a radostně vykřikne: „Už to mám!“

Píše titulek: „Ptáci neustále zastrašování“.

ZAJÍC PÍŠE O MEDVĚDOVI

Od návštěvy Lišky Zajíc neustále přemýšlí nad tím, jak hezké by bylo pracovat v lesních novinách. Čím více nad tím dumá, tím více se mu povolání novináře jeví jako pro něj stvořené. Vždyť je přece zvědavý, společenský a přiměřeně soutěživý. Jednoho rána se konečně rozhodne navštívit paní Lišku. Vyskočí z postele, vyčistí si své dlouhé zuby, na cestu si bere mrkvičku a vesele hopsá do kanceláře lesních novin. Na vizitce čte adresu Dubová 16, Kopec číslo 2. Stojí před kanceláří a přešlapuje z tlapky na tlapku. Neví, zda je dobré přijít k Lišce bez ohlášení. Nakonec sebere odvahu a zaklepe. Liška otevře dveře a pozdraví.

„Dobrý den, pane Zajíci.“

„Dobrý den, paní Liško.“

„Prosím, pojd'te dál.“

Zajíc vejde do redakce a zapíská. S velkým zájmem si prohlíží všechno kolem. Liška se usadí za svůj stůl.

„Prosím, posaďte se,“ vyzve Liška malého zvědavce a ukáže na židli naproti.

„Máte to tu pěkné, luxusní lampa, tužky, pera, notesy,“ nadchne Zajíce psací stůl paní Lišky.

„To víte, povýšili mě na šéfredaktorku,“ pochlubí se Liška.

„Tak to vám srdečně gratuluji. Co to máte tak úhledně naskládané na stole?“

„To jsou fixy.“

„A barevné?“

„Barevné.“

„A píšou?“

„Píšou.“

„Pane Zajíci, co vás ke mně přivádí?“ přejde Liška rovnou k věci, protože má ještě hodně práce, a tak nechce zbytečně plýtvat časem.

„Mám pro vás článek,“ řekne Zajíc a podá jí sešit.

Šéfredaktorka pozorně čte. Zajíc ji při tom nervózně pozoruje a ohlodává tužku. Paní Liška ho pochválí, ale dodá, že na práci v lesních novinách to nestačí. Zajíc sklopí uši.

„Nevěšte uši, pane Zajíci, právě hledám někoho, kdo by napsal článek o Medvědovi Hnědém.“

„Cože! Proč o Medvědovi? A proč hned o Hnědém? Viděla jste někdy Medvěda Hnědého? Je obrovský a nebezpečný, má velké zuby, ostré drápy a tlapy velké jako lopaty.“

Samotná myšlenka na Medvěda Hnědého mu nahání strach. Jenže Liška Mazaná si dokáže poradit v každé situaci. Zavře Zajícův notes a vrátí mu ho zpět.

„Dobře, když na to nemáte, dám ten článek někomu jinému a můžeme se rozloučit.“

„Ne tak zhurta, paní Liško, to zvládnou levou zadní,“ otočí Zajíc, neboť má o práci v novinách skutečně velký zájem.

„Dobře, pokud to zvládnete, stanete se jedním z členů týmu. Dostanete novinářský průkaz a stůl hned vedle Zmije.“

Zajíc se s vyhlídkou na novou práci vydá za Medvědem. Mladý ušatý Zajíček, který věří, že se z něj stane novinář, se nedá jen tak lehce odradit. Velmi dobře ví, kde ten starý ubručený samotář bydlí. Všichni v lese to vědí a zdaleka se tomu místu vyhýbají. Pomalu hopsá k medvědímu doupěti. Najednou si všimne, že ho pozoruje Srnka. Srnka k němu přiskočí a vyzvídá na Zajíci: „Ahoj, Zajíci, kam tak spěcháš?“

„Za Medvědem.“

„Proč právě za Medvědem?“ zeptá se jeho kamarádka překvapeně.

„Budu o něm psát článek,“ odpoví Zajíc.

„Vážně? Ale Medvěd je nebezpečný!“ roztřeše se Srnka.

„My novináři často riskujeme, abychom získali zajímavý článek,“ dělá na ni Zajíc ramena.

„Aha, nevěděla jsem, že jsou novináři takoví odvážní, tak hodně štěstí,“ popřeje mu Srnka.

Když se jeho kamarádka ztratí z dohledu, opět se mu roztřesou tlapky. Nakonec doskáče až k jeskyni, kde Medvěd bydlí. Pomyslí si, že nejlepší bude, když před Medvědem nedá najevo, jak moc se bojí. Zaklepe, ani nepočká na pozvání a vejde do jeskyně.

„Dobrý den, pane Medvěde,“ pozdraví směle.

Jenže Medvěd nikde. Asi není doma, pomyslí si Zajíc. Najednou uslyší sténání. Skáče za zvukem hlasu. Vzadu v rohu sedí Medvěd a naříká.

„Tedy, vy ale vypadáte,“ osloví ho Zajíc.

„Včely mě tak zřídily,“ vysvětluje Medvěd.

Zajíc si sedne za stůl, na kterém je položený malinový koláč. Vypadá lahodně a příjemně voní.

„Pekl jste ho sám?“ zeptá se Medvěda.

„Pekl,“ přikývne Medvěd.

„Rád pečete?“ vyzvídá Zajíc a nenápadně uždibuje z koláče.

„Co mi zbývá, žiju tady sám.“

Medvěd peče a žije sám, zapisuje si Zajíc do sešitu.

„Proč jste přišel?“ ptá se utrápený Medvěd.

„Chci o vás napsat článek.“

„Nevím, jestli se mi to líbí,“ breptá Medvěd.

„Takže pečete,“ snaží se Zajíc pokračovat v rozhovoru.

„Když umíte péct, mohl byste si v lese otevřít pekárnu. Představte si, jak by to bylo skvělé. Měl byste tu stále plno.“

„Jak to myslíte, pane Zajíci?“

„No, bylo by zde hodně zvířátek.“

„To nevím, jestli se mi líbí,“ mumlá Medvěd.

„Všichni bychom tu seděli a jedli vaše koláče.“

„Cože, moje koláče? To se mi nelíbí!“ vykřikne Medvěd a vyskočí.

Vtom si všimne, že mu Zajíc ujedl velký kus koláče.

„To je konec!“ zařve a rozmáchně se po Zajíci obrovskou tlapou.

Zajíc na nic nečeká, skočí třikrát a už je venku z jeskyně. Ještě skočí pětkrát a je u lesa. Medvěd běží za ním. Před jeskyní si uvědomí, že ho všechno bolí. Zvedne tlapy a zavolá za Zajícem: „Ty malý mlsný Zajíci, už se sem nevracej!“

Zajíc se zastaví až hluboko v lese a vyndá z tašky sešit a tužku, aby napsal o setkání s Medvědem.

Medvěd Hnědý kradl med

Viníka hned na místě potrestal roj rozhněvaných včel. Možná si to provinilec příště rozmyslí a dá si raději maliny. Připravuje z nich skvělý malinový koláč, měl jsem možnost ochutnat. A na závěr ještě dodám, že jsme mluvili o pekárně a pečení dobrot pro ostatní zvířátka.

Uvidíme, co nám budoucnost přinese, možná nás Medvěd ještě mile překvapí.

Zajíc skáče za Liškou. Vejde do kanceláře a podá jí sešit. Ani nemůže dýchat, tak je zvědavý, zda se jí bude článek líbit. Liška dočte, pak podá Zajíci tlapku a přivítá ho v týmu

lesních novinářů. Ukáže mu stůl u okna, který bude od nynějška patřit jemu.

Zajíc si úhledně uloží na stůl sešity, tužky a fixy. Nechce zaostávat za kolegyněmi, jak si stihl všimnout, jsou velmi pořádkumilovné.

„Každý den začínáme v sedm ráno,“ oznámí mu Liška ještě před odchodem a poprosí ho, aby určitě přišel včas.

PRVNÍ DEN V NOVINÁCH

Zajíc nemůže usnout, tak moc se těší, že ho vzali do novin. Stále se obrací ze strany na stranu, ale spánek nepřichází. Má už těžká víčka, když kukačka ohlásí půlnoc, konečně zavře oči a sladce usne. Ráno Zajíce probudí sluníčko. Vyskočí z postele, podívá se na hodiny, chytí se za hlavu a zakřičí: „Ach, já!“

Usnul. Hned první den přijde pozdě do práce. Rychle si vyčistí dlouhé zuby, vezme si na cestu mrkvičku a pak hbitě hopsá do kanceláře lesních novin.

„Ahoj Zajíci, kam jdeš?“ ptá se ho Ježek.

„Ahoj Ježku, nemám čas, jsem novinář,“ odsekne Zajíc a skáče dále.

Na louce se pase velké stádo. Zajíc se snaží proklestit si cestu mezi krávami. Vysvětluje, kam spěchá, i novinářský průkaz vytáhne z tašky a ukazuje ho pasoucím se krávám. Ty však lhostejně přežvykují trávu, vůbec je netrápí, že Zajíc kamsi spěchá.

„S dovolením, z cesty, slečny krávy!“ zakřičí Zajíc.

Ta velká mírumilovná zvířata vůbec nechápou, proč se ten malý chlupáček tak rozčiluje. Pomalu mu ustupují z cesty. Zajíc se konečně dostane k lesu. Pod dubem stojí Potkan a volá na něj.

„Ahoj Zajíci, vím, že si od novin, mám pro tebe tajné informace!“

„Nemám čas!“ zakřičí Zajíc a dále si už Potkana nevšímá.

Hopsá do kanceláře, co mu tlapky stačí. Konečně je na místě. Liška stojí před kanceláří a domlouvá se se slečnou Zmijí, kam ji dnes vypraví za článkem. Přísně si prohlédne opozdilce a pokárá ho za pozdní příchod.

„Ano, nezlobte se, ale Ježek, stádo krav a ten hrozný Potkan mě zdrželi,“ omlouvá se Zajíc.

„Nemá cenu se vymlouvat,“ odpoví Liška důrazně.

„Je mi to líto,“ sklopí Zajíc uši.

„Domluvily jsme se se slečnou Zmijí, že bude psát článek o pytlácích a vy o škůdcích.“

Zajíci se přidělené téma nezamlouvá. Mnohem raději by v lese stopoval nebezpečného pytláka, a tak nespokojeně brblá.